

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní žalobkyně **České televize**, se sídlem Praha 4 - Kavčí Hory, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2015, č. j. 6 Af 45/2011 – 66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále „finanční ředitelství“) ze dne 15. 3. 2011, č. j. 2933/11-1500-106932, a ze dne 15. 3. 2011, č. j. 2935/11-1500-106932, byla zamítnuta odvolání žalobkyně proti rozhodnutím o žádosti o přiznání nároku na úrok z přeplatku vydaného Finančním úřadem pro Prahu 4 (dále „správce daně“) dne 24. 9. 2010 pod č.j. 29640/10/004512105535, a dne 24. 9. 2010 pod č. j. 296399/10/004512105535, a tato rozhodnutí správce daně byla potvrzena.

Působnost Finančního ředitelství pro Hlavní město Prahu přešla na Odvolací finanční ředitelství, které se tak podle § 69 soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) stalo bez dalšího žalovaným. K přechodu působnosti došlo v důsledku nabytí účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky.

Rozhodnutí finančního ředitelství napadla žalobkyně (dále „stěžovatelka“) žalobou u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“). Předmětem sporu byly dvě stěžejní otázky. Za prvé, zda mělo být rozhodováno o přiznání nároku na úrok z přeplatku podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní a poplatků“) nebo podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“). Druhou spornou otázkou bylo, zda stěžovatelce na přiznání úroku z přeplatku vůbec vznikl nárok.

V průběhu řízení před městským soudem Nejvyšší správní soud přijal v rozsudku ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Afs 15/2013 - 54, (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) takový výklad ustanovení § 264 odst. 10 daňového řádu, podle něhož v případě, kdy lhůta pro vrácení vratitelného přeplatku začala běžet přede dnem nabytí účinnosti daňového řádu, je třeba aplikovat zákon o správě daní a poplatků rovněž na úrok z tohoto přeplatku. Stěžovatelka proto v doplnění žaloby změnila svá žalobní tvrzení s ohledem na citovanou judikaturu tak, že projednávanou věc je třeba posoudit dle zákona o správě daní a poplatků. S tímto názorem se městský soud ztotožnil.

Ohledně otázky, zda stěžovatelce vznikl nárok na přiznání úroku z přeplatku, dospěl městský soud k závěru, že nikoliv. Stěžovatelka tvrdila, že jí uvedený nárok vznikl z přeplatku na dani z příjmů právnických osob za roky 2007 a 2008, a to dle ustanovení § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, neboť ke vzniku přeplatků došlo v důsledku pochybení správce daně. Daň za uvedená období byla vyměřena na základě podaných daňových přiznání konkludentně, neboť správce daně neshledal důvod pochybovat o správnosti podaných daňových přiznání. Správce daně bez výhrad akceptoval jak údaje o základu daně, tak o dani samotné. Podle názoru městského soudu nemohlo při konkludentním stanovení daně dojít k jakékoliv nezákonnosti. To vyplývá z povahy konkludentního stanovení daně, při němž správce daně nezkoumá zákonnost výše základu daně, ani daně samotné. Při konkludentním vyměření daně správce daně nevykonává žádnou činnost. Nelze proto dovozovat, že rozhodnutí o konkludentním vyměření daně by mohlo být stiženo nezákonností, respektive pochybením správce daně, jak vyžaduje § 64 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků. Na tom nic nemění ani tvrzení stěžovatelky, že ji k podání daňových přiznání vedl způsob, jakým jí správce daně doměřil daň z příjmů právnických osob za období 2005 a 2006. Bylo plně v dispozici stěžovatelky, v jaké výši svou daň za období 2007 a 2008 v daňovém přiznání vypočte.

Ani skutečnost, že odvolací orgán na základě odvolání proti rozhodnutím o konkludentním stanovení daně tuto daň stěžovatelce snížil, nemá za následek splnění podmínek pro přiznání nároku na úrok z přeplatku ve smyslu ust. § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Dle názoru městského soudu je třeba zohlednit zvláštní povahu odvolacího řízení proti konkludentnímu rozhodnutí o stanovení daně podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. V tomto případě není odvoláním napadeno reálné rozhodnutí správce daně založené na zjišťování skutkového stavu, ale vychází se výlučně z údajů poskytnutých správcem daně daňovým subjektem v daňovém přiznání. Výsledek konkludentního vyměření daně tedy není odvislý od skutkových a právních úvah správce daně. Rozhodnutí o odvolání proti konkludentně stanovené dani, které vedlo ke snížení takto stanovené daně, bylo v projednávané věci výsledkem následně doplněného řízení.

Městský soud proto uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na úrok z přeplatku. Odkaz stěžovatelky na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 Afs 140/2005 – 55, a ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 – 63, neposoudil městský soud jako případný s ohledem na to, že tato rozhodnutí řešila skutkově odlišné případy.

Rozsudek městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zpochybnila právní hodnocení povahy konkludentního stanovení daně a hodnocení otázky zavinění přeplatku na dani z příjmů právnických osob ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Též namítla nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nedostatek důvodů.

S odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008 – 147, a usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34, stěžovatelka dovozuje, že v rámci konkludentního vyměření daně ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků správce daně vykonává určitou činnost a výsledek takového vyměření daně je bezprostředně závislý na skutkových a právních úvahách správce daně. Správce daně hodnotí způsob, jakým daňový subjekt v řádném či dodatečném daňovém přiznání stanovil základ daně a samotnou daň. Rozhodnutí správce daně v rámci konkludentního stanovení daně je (i když pouze právně) existujícím rozhodnutím, jež lze napadnout odvoláním.

Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem soudu, že ke vzniku přeplatků za období 2007 a 2008 nedošlo zaviněním správce daně ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, protože nebyly splněny podmínky pro vznik nároku na úrok z přeplatku ve smyslu citovaného ustanovení. Odkazuje přitom na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 Afs 140/2005 – 55, vyslovené ohledně výkladu termínu „zavinění“ správce daně ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. V citovaném rozsudku tento soud mimo jiné uvedl, že přeplatek vznikne zaviněním správce daně především tehdy, byl-li způsoben nesprávným, nezákonným rozhodnutím, které nemělo odkladné účinky, a daňový dlužník na jeho základě daň uhradil, přitom toto rozhodnutí bylo v odvolacím řízení, případně v řízení před soudem zrušeno nebo změněno. Za nezákonná rozhodnutí vydaná v projednávané věci stěžovatelka považuje rozhodnutí o konkludentním stanovení daně za roky 2007 a 2008. Tato rozhodnutí byla k jejímu odvolání změněna, daň na jejich základě byla zaplacená, rozhodnutí byla vykonatelná.

Soud podle stěžovatelky nezohlednil, že stěžovatelka přiznala daň v daňových přiznáních za roky 2007 a 2008 na základě výsledků daňové kontroly za období 2005 a 2006. Stěžovatelce nezbývala jiná možnost postupu s ohledem na hrozící penále v případě, že by daň nepřiznala způsobem, který vyžadoval správce daně na základě výsledků daňové kontroly za období 2005 a 2006. Proti výsledkům daňové kontroly za období 2005 a 2006 (respektive proti dodatečným platebním výměrům vydaným na základě této kontroly) navíc stěžovatelka brojila odvoláním. Městský soud proto dle stěžovatelky zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

Stěžovatelka trvá na tom, že splnila všechny podmínky pro vznik nároku na úrok z přeplatku ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků a závěry městského soudu jsou nezákonné. Navrhuje proto zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a také zrušení napadených rozhodnutí finančního ředitelství.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný. Zopakoval okolnosti související s podáním daňových přiznání za roky 2007 a 2008 a uvedl, že bylo zcela v dispozici stěžovatelky, zda přijme nepravomocné závěry daňové kontroly za jiná zdaňovací období. Rovněž zdůraznil, že správce daně pouze odsouhlasil údaje uvedené samotnou stěžovatelkou v dodatečném daňovém přiznání za období 2007 ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Též podrobně vysvětlil, že odvolací orgán musel doplnit odvolací řízení, aby mohl rozhodnout o odvolání stěžovatelky proti konkludentně stanovené dani a výši této daně změnit. Zdůraznil, že žádným svým úkonem neinicioval podání dodatečného daňového přiznání za období 2007 stěžovatelkou a odvolání stěžovatelky proti konkludentně stanovené dani vyhověl. Přeplatek stěžovatelky na dani za období 2007 tedy nelze považovat za přeplatek zaviněný správcem daně ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Rovněž v případě odvolání proti dani stanovené konkludentně na základě řádného daňového přiznání za období 2008 musel odvolací orgán řízení doplňovat. Rozhodnutím odvolacího orgánu byla stanovena stěžovateli daňová ztráta ve výši 92.258.898 Kč. V této souvislosti žalovaný akcentoval, že dle § 40 odst. 13 zákona o správě daní a poplatků je daňový subjekt povinen v daňovém přiznání si sám daň vypočítat a uvést též případné výjimky, osvobození, zvýhodnění, slevy, odpočty a vyčíslit jejich výši. Daň je pak stanovena podle tvrzení daňového subjektu. Správce daně nemůže nést odpovědnost za údaje uvedené daňovým subjektem v jeho daňových přiznáních. Také v tomto případě bylo plně v dispozici stěžovatelky, zda přijme nepravomocné závěry správce daně v rámci jiné kontroly za jiná zdaňovací období a vypočte svoji daňovou povinnost za období 2008 tímto způsobem. Přeplatek na dani z příjmů právnických osob vzniklý v důsledku úhrady konkludentně vyměřené daně za období 2008 proto nelze považovat za přeplatek zaviněný správcem daně ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Odkaz na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 Afs 140/2005 – 55, a ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 – 63, je nepřipadný, neboť uvedené rozsudky dopadají na jinou skutkovou situaci. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelka uvedla, že v projednávané věci jsou dány specifické skutkové okolnosti. Daňová přiznání za období 2007 a 2008 podala (a daň v nich vyčíslila) na základě závěrů daňové kontroly za předcházející období. Před a při podání těchto daňových přiznání navíc vyjádřila stěžovatelka svůj zásadní nesouhlas se stanovením základu daně za roky 2007 a 2008 (konkrétně uvedené v odvolání proti dodatečným platebním výměrům za období 2005 a 2006). Stěžovatelka navíc polemizuje s námitkou žalovaného, že dodatečné platební výměry za období 2005 a 2006 nebyly pravomocné v době podání daňových přiznání za období 2007 a 2008. Odkazuje na princip presumpce správnosti správních rozhodnutí a na skutečnost, že i přes její odvolání byly tyto platební výměry vykonatelné.

Těž uvádí, že podle jejího názoru se i při konkludentním stanovení daně uplatní základní zásady daňového řízení, dle kterých je to správce daně, kdo odpovídá za správné zjištění a stanovení daňové povinnosti. V této souvislosti odkazuje stěžovatelka opět na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008 – 147, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/08 (všechna zde citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>).

Odůvodnění zásadního nesouhlasu stěžovatelky se stanovením daně v dodatečných platebních výměrech z období 2005 a 2006 a v dodatečném daňovém přiznání za období 2007 a řádném daňovém přiznání za období 2008 měly u správce daně vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti a zákonnosti takto stanovené daně. Pokud toto stanovení daně správce daně bez výhrad akceptoval, byl jeho postup chybný a správce daně za něj odpovídá ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Vhodné je podotknout, že konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srovnej rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Zároveň nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 - 85).

Podle judikatury Ústavního soudu (viz nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08) není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek účastníků, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti vyplývajících závěrů je sama o sobě dostatečná. Tak se s žalobní argumentací stěžovatelky vypořádal i městský soud v projednávané věci a z jeho argumentace je zcela zjevné, proč dle jeho názoru stěžovatelce nemohl vzniknout nárok na úrok z přeplatku a je i zjevné, že pro vznik tohoto nároku nemůže být relevantní fakt, že stěžovatelka při stanovení základu daně a výše daně ve svých daňových přiznáních z období 2007 a 2008 vycházela ze způsobu, kterým byla daň stanovena správcem daně za jiná zdaňovací období, byť s tímto způsobem stanovení daně zároveň vyjádřila nesouhlas. Městský soud rovněž výslovně uvedl, že bylo plně v dispozici stěžovatelky, jak svou daň za období 2007 a 2008 v daňových přiznáních vyčíslí. Rozsudek městského soudu je tedy zcela srozumitelný a přezkoumatelný. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

Pokud jde o právní hodnocení věci, Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelka v kasační stížnosti nenapadla závěr městského soudu, že podmínky pro vznik nároku na úrok z přeplatku mají být v projednávané věci posuzovány podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, nikoliv podle daňového řádu. Proto Nejvyšší správní soud bez dalšího vycházel ze závěru městského soudu, že na věc se plně aplikuje zákon o správě daní a poplatků, který ostatně sám považuje za souladný s vlastní relevantní judikaturou.

Jádro kasační argumentace stěžovatelky tvoří její právní výklad, podle něhož i konkludentní stanovení daně ve smyslu § 46 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků je rozhodnutím správce daně a proto pokud je takto daň stanovena nesprávně, odpovídá správce daně za případný vznik přeplatku ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků.

Otázkou odpovědnosti správce daně za přeplatek (respektive možností splnění podmínek pro vznik nároku na úrok z přeplatku) v případě konkludentního stanovení daně se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již zabýval, například v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014 – 53, publikovaném pod č. 3260/2015 Sb. NSS. V tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že nebylo možno považovat zmíněná rozhodnutí správce daně o konkludentním stanovení daně za nezákonná, ani za vydaná na základě nesprávného úředního postupu ani na základě jiné nezákonnosti spočívající v porušení hmotného či procesního práva. Je tomu tak proto, že správce daně bez jakýchkoliv pochybností bezvýhradně akceptoval údaje o základu daně a dani plátce daně. Při tomto (konkludentním) stanovení daně nedošlo a ani nemohlo dojít k jakékoliv nezákonnosti. To je dáno již z povahy konkludentního rozhodnutí. Zde správce daně daň žádným způsobem nezkontroluje, nehodnotí, neposuzuje zákonnost výše základu daně, daně a jejich právního a skutkového základu. Jak správně uvedl městský soud, správce daně v případě konkludentního vyměření nevykonává žádnou činnost (aktivitu). Naopak k vyměření daně dojde bez jeho jakéhokoliv přičinění - fikcí - přímo ze zákona. V daném kontextu proto nelze vůbec dovozovat existenci nezákonnosti, tím spíše jakoukoli nesprávnost přičítat správci daně. Inspirativní je i další argumentace citovaného rozsudku, že odvoláním proti konkludentnímu rozhodnutí není napadeno reálné rozhodnutí správce daně, které by bylo založeno na skutkovém stavu věci zjišťovaném správcem daně, ale vychází výlučně z údajů poskytnutých správci daně daňovým subjektem v daňovém přiznání. Výsledek konkludentního vyměření tedy není odvislý od skutkových a právních úvah správce daně.

Ohledně vztahu závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014 – 53, a rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 27. 7. 2010, č. j. 5 Afs 92/2008 – 147, na něž odkazuje stěžovatelka, je třeba v první řadě upozornit, že citované rozhodnutí rozšířeného senátu se zabývalo odlišnou právní otázkou, která je pro posouzení věci stěžovatelky nepodstatná (jednalo se o otázku, jak je časově omezena možnost správce daně zahájit vytykáací řízení). Je však třeba připomenout a zdůraznit, že také v tomto rozhodnutí rozšířený senát uvedl, že platební výměr při konkludentním stanovení daně existuje pouze právně (fiktivně), neboť objektivní právo jeho existenci stanoví, i když vydán nebyl. To ukazuje na fakt, že reálné rozhodnutí správce daně při konkludentním stanovení daně vydáváno není, což koresponduje závěrům rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014 – 53. Nález Ústavního soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. IV. ÚS 591/08, se rovněž vůbec netýká otázky vzniku nároku na úrok

z přeplatku při konkludentním stanovení daně, ale otázky (ne)unesení důkazního břemene v daňovém řízení. Zdůrazňuje-li stěžovatelka závěry tohoto nálezu, podle nichž musí být cílem daňového řízení vybrání daně ve výši správně stanovené, je třeba poznamenat, že s tímto obecným pravidlem daňového řízení lze zcela jistě souhlasit. Není je však možné aplikovat v případě konkludentního stanovení daně, kdy správce daně skutkový stav a zákonnost základu daně vůbec nezjišťuje.

Pokud tedy při konkludentním stanovení daně správce daně žádným způsobem nezkontroluje, nehodnotí, neposuzuje zákonnost výše základu daně, daně a jejich právního a skutkového základu (respektive nevyvíjí žádnou činnost), nemůže při tom ani pochybit a zavinit tak vznik přeplatku na dani stanovené konkludentně ve smyslu § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Je přitom třeba vycházet z toho, že pojem zavinění přeplatku vykládá judikatura zdejšího soudu právě jako aktivně vnímané „pochybení“ správce daně (srovnej rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 Afs 140/2005 – 55).

V projednávané věci by tedy bylo možno považovat za reálné rozhodnutí správce daně, při jehož vydání by mohlo dojít k pochybení, teprve rozhodnutí o odvoláních stěžovatelky proti konkludentně stanovené dani. Teprve v této fázi řízení správce daně zjišťoval skutkový stav a posuzoval zákonnost výše základu daně. Rozhodnutí o obou odvoláních stěžovatelky však byla v její prospěch. V prvním případě byla konkludentně vyměřená daň snížena na 0 Kč, ve druhém případě byla dokonce zjištěna daňová ztráta.

Je-li tedy samotnou povahou konkludentního stanovení daně vyloučena odpovědnost správce daně za přeplatek, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 94/2014 – 53, nemůže nárok na úrok z přeplatku daňovému subjektu vůbec vzniknout. Na tom ničeho nemění ani tvrzená motivace stěžovatelky ke stanovení základu daně a výše daně ve svých daňových přiznáních v intencích závěrů daňové kontroly za předchozí období. Je taktéž nerozhodné, že stěžovatelka vyjádřila s tímto způsobem stanovení daně zásadní nesouhlas, navíc v odvolání proti dodatečným platebním výměrům za období 2005 a 2005, tedy ve zcela jiném řízení. Na podstatu uvedeného závěru o povaze a důsledcích konkludentního stanovení daně nemají tyto otázky žádný vliv.

Lze tedy uzavřít, že kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s. nebyly v posuzované věci dány. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, protože však náhradu nákladů nežádal, a případné vzniklé náklady ani jinak ze spisu nevyplývají, Nejvyšší správní soud mu náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu